

Preken 11. s i treenighet i Lørenskog kirke

31. juli 2016

Kapellan Elisabeth Lund

Tekst: Joh. 8, 31 - 36

Det er noe av det vakreste som fins, å se et lite barn som ligger i armene til noen som elsker det. Sånn som vi ser her i dag. Emilie og Theodor William er der de hører til. Hos dere som er familien deres.

Og i dag har dere båret dem fram hit til døpefonten. Og også lagt barna deres i Guds hender. I de hendene som bærer både voksne og barn. I sta leste Ester for oss fra Romerbrevet om at vi har fått den Ånd som barna har, den som gjør at vi roper Abba, Far! I dåpen blir vi Guds barn. Det blir tydelig at vi hører til hos Gud, i hans hender, hos han som har skapt oss.

Det er godt å vite at vi hører til et sted. At det er et sted der noen alltid vil ta oss imot. Der vi kan kjenne at vi har kommet hjem.

I prekenteeksten i dag, hørte vi om at Jesus snakker, eller diskuterer, med noen av jødene. De snakker om frihet og tilhørighet.

Jesus sier at når vi blir i hans ord, skal vi kjenne sannheten, og sannheten skal gjøre oss fri.

Jeg tror at de fleste forbinder noen følelser med ordet frihet. Hvis du lukker øynene og drømmer deg bort til et sted der du kan være helt fri, så får du kanskje noen fine bilder i hodet som minner deg om noe du lengter etter.

Frihet kan være en lengsel. Noen ganger bort fra alt som binder oss.

Det er mange som snakker om at vi som lever nå har mer og mer angst for forpliktelser. Vi velger fort det som ser enklest ut for oss. Vi lengter etter en frihet der vi ikke er bundet av noe. Der alle muligheter er åpne.

Jeg leste en sånn tengeserievits, der en som het Allan står i et veikryss og skal ta et valg.

En salgs god fe / trollmann sier til ham: Dette er veien til suksess, den er lang og hard og krever oppofring og engasjement. Og den andre veien er til et lykkelig familieliv, den krever tilstedeværelse...

Og til slutt er det en tallerken med et deilig, nybakt wienerbrød.

Under tegningen står det: Allan visste at han uansett ville ta wienerbrødet, men ventet likevel 8 sekunder, for at det skulle virke som at han tok livet bitelitt seriøst.

Det kan være fristende å alltid velge det som blir enklest og mest behagelig, ta det wienerbrødet, siden vi er frie til å velge hva vi vil. Vi kan leve hele livet uten å forplikte oss til noe. Men er det et godt liv? Er det det vi lengter etter?

Jeg vil bruke et bilde. Tenk på en løs gitarstreng, en fri og uavhengig gitarstreng. Den behøver ikke ta hensyn til andre, men sånn blir den aldri det den er ment å være. Men hvis den blir festet sammen med andre strenger på en gitar, så ser den ikke så fri ut lenger. Men der kan den være med på å lage vakker musikk. Da har den kommet i den sammenhengen den var ment å være.

Nå er vi mennesker veldig mye mer enn en gitarstreng, men vi hører til i en sammenheng.

Vi hører til hos hverandre, og i all vår lengsel bort fra forpliktelser og bånd, ligger kanskje en annen lengsel, lengselen tilbake. Lengselen etter hverandre, lengselen etter Gud. Etter å høre til.

Da Gud ville frigjøre oss, gjorde han det ikke ved å hente oss ut av den verden vi lever i. Han gjorde det ved å komme ned, da Jesus ble født, ved å gå inn her vi hører til. På jorda, i fellesskapet. Så finnes friheten der vi hører til.

Jesus vil sette oss fri her vi er.

Jesus sier at sannheten skal sette oss fri. Det kan man si mye om, men jeg tenker at det blant annet handler om å se virkeligheten i øya. Hva er sant om Gud og om livet vårt?

Jeg tror vi kan si at en sannhet er at Gud har skapt oss, og at han elsker oss. Han venter alltid på å få ta oss imot når vi kommer hjem.

Og det er også en sannhet at vi har mye godt i oss, at vi av og til klarer å vise hverandre kjærlighet. Og en annen sannhet er at vi ikke alltid får det til. Vi tar dårlige valg som skaper smerte for oss selv og andre.

Det er en del av det å være menneske, at vi ikke strekker til.

Men jeg har virkelig tro på at sannheten kan sette oss fri. At veien til frihet er å vise sårbarhet ved å innrømme at vi har gjort noe dumt, eller innrømme at vi ikke klarer oss helt alene. Det er når vi innser at vi ikke strekker til, at vi kan åpne for den hjelpen vi trenger. Vi kan trenge tilgivelse og vi kan trenge noen som stiller opp for oss.

Vi hører til hos hverandre og vi hører til hos Gud.

Og det er en stor hemmelighet at hvis vi tør å slippe taket og åpner oss for hjelp fra Gud og mennesker, så kan nåden slippe inn i livet vårt.

Frihet kan være en lengsel. Noen ganger bort fra alt som binder. Men andre ganger etter et sted der vi kan være akkurat den vi er, helt sant, og bli elsket for det. Det er nåde. Det er å komme hjem.

Etterpå skal vi feire nattverd sammen. Der får vi ta imot Jesus. Ta imot tilgivelse. Ta imot nåde. Gud elsker oss med en kjærlighet som setter oss fri.

Amen